

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

Simplicii papæ vita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

ANNO CHRISTI 465.

^b *Flavio Basiliſco*, &c.] Anno nimirum Chriſti 465. qui eſt Hilari pontificis quintus, & Leonis imperatoris nonus.

Tempus Concilii.

^c *Maximo Taurinenſi*.] Moris erat antiquiſſimi, vt poſt patriarchas in ſynodali conſeſſu, inter ſimplices epiſcopos primum locū ſibi vendicaret is qui in epiſcopatu plures annos egerat, quantumvis dignitate inferior fuiſſet. Eodem iure accidit hic, vt Maximus Taurinenſis epiſcopus, Mediolanenſi prærogatiua ſedis inferior, poſt Romanum pontificem primo loco ponatur. Hunc plurimos annos in epiſcopatu egiſſe, ex eo poteris intelligere, quod de illo agens Gennadius de viris illuſtribus cap. 40. tradit eum vixiſſe ſub Honorio & Theodoſio iuniore; quodque Concilio Mediolanenſi anno 451. ſub Leone habito interſuerit & ſubſcripſerit.

Conſeſſus quis.

Maximus Taurinenſis epiſcopus.

^d *Ingenuo*.] Hic eſt ille Ebredunenſis epiſcopus, Alpium maritarum metropolitaniſ, qui de inuaſis ſuæ diœceſeos iuribus apud Hilaram pontificem conqueſtus, cauſæ illius cognitionem Leontio delegari impetrauit. Vide quæ ſupra dixi in notis epiſt. 4. Hilari ad Leontium, verbo *epiſtola*.

Ingenuus epiſcopus quis.

^e *Epistoła Tarraconenſium*.] Hæ ſunt illæ epiſtolæ duæ, quas Tarraconenſes ad Hilaram pontificem tranſmiſerunt, quibus dum legerentur in Concilio, patres ſuas ſententias & acclamationes maioribus typis excuſas interpoſuerunt. Notas harum epiſtolarum cum notis ſynodicæ require ſupra.

ANNO CHRISTI 467.

VITA,
EPISTOLÆ, ET DECRETA
SIMPLICII PAPÆ.

Ex libro pontificali.

SIMPLICIUS natione Tiburtinus, ex patre Caſtino, ^b ſedit annos quindecim, menſem vnum, dies ſeptem. Hic dedicauit baſilicam S. Stephani in Cælio monte in vrbe Roma, & ^c baſilicam beati apoſtoli Andreæ iuxta baſilicam ſanctæ Mariæ, & aliam baſilicam S. Stephani iuxta baſilicam ſancti Laurentii, & aliam baſilicam intra urbem Romam iuxta palatium Licinianum, beatæ martyris Bibianæ, vbi corpus eius requieſcit. Hic ^d conſtituit ad ſanctum Petrum apoſtolum, & ad ſanctum Paulum apoſtolum, & ad ſanctum Laurentium martyrem, hebdomadas, vt preſbyteri manerent ibi propter pœnitentes & baptiſmum, ^e regionem tertiam ad ſanctum Laurentium, regionem primam ad ſanctum Paulum, regionem ſextam vel ſeptimam ad ſanctum Petrum. ^f Sub huius epiſcopatu venit

Concil. Tom. 9.

ſſ ij

relatio de Græcia ab Acacio Constantinopolitano episcopo, & affirmavit Petrum Alexandrinæ vrbis Eutychnistam hæreticum, facta petitione ab Acacio episcopo, chirographo eius constructa. Eodem tempore fuit ecclesia prima, hoc est, sedis apostolicæ executrix. Tunc Simplicius præsul hoc audiens, damnauit Petrum Alexandrinum, de quo Acacius innumerabilia crimina affirmabat: ita tamen, vt pœnitentiæ reseruaret tempus. Eodem tempore rescripsit Timotheus catholicus, & Acacius, dicentes, quod etiam in morte Proterii catholici Petrus esset permixtus. Tunc archiepiscopus Simplicius dissimulans, nunquam rescripsit Acacio, sed damnauit Petrum, expectans tempus pœnitentiæ. Hic fecit in ecclesia Romana scyphum aureum, pensantem libras 5. cantharos argenteos ad beatum Petrum 16. pensantes singulos libras 12. Hic fecit ordinationes in vrbe Roma tres per mensem Decembrem & Februarium, presbyteros quinquaaginta octo, diacones vndecim, episcopos per diuersa loca numero triginta sex. Hic sepultus est in basilica beati Petri apostoli, vi. Nonas Martii, & cessauit episcopatus dies 6.

NOTÆ.

Simplicius
quando
pontifex
creatus.

* *Simplicius.*] Cum post obitum Hilari decem diebus sedes vacasset, anno Christi 467. qui est Leonis imperatoris orientalis 11. vigesimo die Septembris creatus est pontifex Simplicius Tiburtinus Castini filius. Huius temporibus totus ferme Christianus orbis sub hæreticorum principum dominio constitutus fuit, nullusque penitus rex catholicus alicui saltem exiguæ prouinciæ dominabatur. Et enim post Anthemium, Olybrium, Glycerium & Augustulum occidentis imperatores occisos vel relegatos, Odoacer Erulorum rex Arianus iuxta vaticinium sancti Seuerini, Noricorum & vicinarum gentium apostoli miraculis clarissimi, Italiam totumque occidentale imperium suo dominio subiecit, tituloque imperatoris, purpura & regalibus indumentis abiectis, regio tantum nomine vsurpato, deinceps tenuit. Gallias cum Hispania Ariani Gothi obtinuerunt. Dirus catholicorum persecutor Arianus & tyrannus rex Genfericus vniuersæ Africæ imperauit. In oriente post obitum Leonis, Zeno imperator Eutychnianus simulata perfidia acerbissimum se ecclesiæ impugnatorem præbuit. Petrum Fullonem Acæmetarum monachum, & Timotheum Ælurum sacrilegum Alexandrinæ ecclesiæ inuaforem, quos ob hæresim & seditionem Leo imperator iustissimo iudicio in exilium relegarat, Zeno imperator impius non tantum ab exilio reuocauit, verum etiam Martyrio

Romanum
occidentale
imperium
defecit.

Antiocheno, & Timotheo Alexandrino, præsulibus sanctissimis & catholicis inde eiectis, monachos sacrilegos & apostatas iisdem, non sine magno totius ecclesiæ periculo ac dispendio, subrogauit. Ad hæc non parum perturbationis addidit Acacii Constantinopolitani violenta ambitio, qua conatus est diu desideratam sedis Constantinopolitanæ prærogatiuam per imperatorem a Simplicio extorquere, quam sub prædecessoribus pontificibus duobus aliquoties frustra expetiuerat. Inter has maris procellas ventorumque turbulentas agitationes, barbaricos inter furores & Arianorum procaciam cum potentia coniunctam, deploratissimis hæc temporibus, Simplicius pontifex, omnium Christianorum principum præsidio destitutus, eadem auctoritate & libertate, qua semper antea prædecessores, in cathedra Petri confedit. Ambitioni præsulis Acacii, teste Gelasio epistola vndecima ad episcopos Dardaniæ, restitit: Timotheum Ælurum sede Alexandrina eiecit: imperatori Zenoni Concilium vniuersale exigenti contradixit, eumque post editam fidei confessionem in communionem ecclesiæ recepit, ea lege, vt se catholicæ fidei defensores præberet, Fullonemque impiissimum Antiochenæ sedis detentorem vrbe & episcopatu eiiceret. De rebus Alexandrinis, prout ipse pro sua vniuersorum sollicitudine petierat, ab Acacio per literas certior redditur: nimirum, quod Timotheus Ælurus Alexandrinæ ecclesiæ inuasor sibi ipsi mortem hausto veneno intulisset, & Timotheus catholicus in sedem, vnde eiectus fuerat, restitutus esset. Cum ex Alexandrinæ ecclesiæ legatis (quos Timotheus episcopus Romam miserat ad postulandam veniam, ob id quod Eutychnorum timore perterritus Dioscorum ad altare nominasset) Simplicius pontifex intellexisset, Petrum Moggū Alexandrinæ sedis quondam inuasorem, postquam inde eiectus fuisset, in ciuitate latere, ibique multos seducere, mandauit Acacio, vt eiusdem Moggi relationem apud imperatorem vrgeat. Missum ad se libellum pœnitentiæ eorum qui a fide catholica per Eutychnos principes & antistites seducti fuerant, approbat, iisque absolutionem ab hæresi soli apostolicæ sedi reseruata paterno affectu impendit. Vnde quid aliud colligas, nisi quod Simplicius pontifex eam cathedram occuparit, qua auctore Deo altissimo supra firmam petram ita est ædificata, vt aduersus eam nulla hominum inferorumque potentia præualere possit? Quas turbas inuasores duarum sedium patriarchalium Petrus Cnapeus, Timotheus Ælurus & Petrus Moggus in ecclesia concitarint, ex notis epistolarum Simplicii patebit. Zeno imperator qua ratione imperium adeptus, postque Basilici tyrannidem restitutus, qualisve in Deum & religionem fuerit, ibidem dicitur. Memorabile est, quod hoc tempore accidisse refert Nicephorus lib. 15. cap. 12. nimirum duobus episcopis concertantibus, vno Ariano, altero catholico, Ariano a catholico prouocatum esse ad testimonium per ignem; recusante Ariano, catholicum per ignem illæsum transisse, & ex igne dispartasse.

^b Sedit annos quindecim, mensẽ vnũ & dies septem.] Annis quin-

SIT iij

Zeno imperator persecuitur ecclesiam in occidente.

Simplicius quid egerit.

Romana ecclesia a Deo gubernatur.

Memorabile aliquid refertur.

Quamdiu fedetit.

decim, mensibus quinque & diebus decem sedisse, initium pontificatus & obitus Simplicii ostendunt. Principio enim mensis Martii, anno Domini 483. defunctum esse, constat ex epistola Felicis successoris eiusdem.

Basilica S. Andrea.

* *Basilicam beati apostoli Andrea.*] Hæc basilica in monte Esquilino olim erecta, hoc tempore penitus diruta iacet. Apud Platinam vnum eiusdem monumentum conseruatum extat his verbis: *Hoc autem in templo hæc carmina legisse me memini musiuo opere descripta:*

*Hæc tibi mens valide decreuit prædia Christe,
Cui testator opes detulit ille suas.
Simpliciusque papa sacris caelestibus aptans,
Effecit vere muneris esse tui.
Ne quod apostolici deessent limina nobis,
Martyris Andrea nomina composuit.
Vtitur hæc heres titulis ecclesia iustis,
Succedensque domo mystica iura locat.
Plebs deuota veni, perque hæc commercia disce,
Terreno censu regna superna peti. Hæc ex Platina.*

Hebdomadarii pœnitentiarum qui.

^a *Constituit hebdomadas, ut presbyteri manerent ibi propter pœnitentes & baptismum, &c.*] Constituit vt propter ingruentem populum, presbyteri per vices hebdomadales in designatis ecclesiis præstolentur, semperque ad confessiones peccatorum audiendas, & ad reliqua sacramenta pro necessitate fidelium dispensanda parati adsint. Qui hoc munus peragebant, dicti sunt hebdomadarii, ideo quod alii alius per vices succederent. Vnde manifestum est, sacramentalem peccatorum confessionem a Christo Domino institutam, anterioribus sæculis huc vsque frequentatam fuisse. Quod nouantes nostri temporis aiunt, Nectarium Constantinopolitanum episcopum cum presbytero pœnitentiarum, eiusve munere & officio, sacramentalem peccatorum confessionem sustulisse, ridiculum est. Nihil enim ad substantialem usum huius sacramenti pertinens Nectarius sustulit, sed tantum vel abstulit, vel moderatus est illum ritum, quo publica peccata per libellum confessionis pœnitentiarum presbytero oblaturi recensebantur, atque ab eodem illa quæ maius scandalum generabant, publice recitabantur, prout ille pro sua prudentia necessarium esse iudicabat. Quoniam igitur huius occasione scandalum illud, quod de diacono & muliere quadam referunt Socrates & Sozomenus, obortum fuerat, hanc consuetudinem & ritum publicæ pœnitentiæ Nectarius sustulit. Et quoad hoc, eum multi alii episcopi fortasse imitati sunt: quamuis non defuerint, qui grauiter tulerunt, antiquam illam & honestam consuetudinem, & ad frenandos peccatores vtilissimam, abrogatam esse. Poterat enim hac in re pro diuersitate locorum & temporum esse diuersitas iudiciorum absque errore. Quocirca cum Socrates libro quinto, capite decimonono, & Sozomenus libro sexto, capite decimosexto, referunt, *vnumquemque relictum esse consilio animi sui, &c.* si illud Socrates Nouatianus hostisque pœ-

Quem pœnitentiæ ritum Nectarius Constantinus abrogauit.

Socrates exponitur.

* His
LEONIS
restitu

